

Postanowienie z dnia 4 września 2002 r.

I PKN 682/01

Nie stanowi okoliczności uzasadniającej rozpoznanie kasacji potrzeba wykładni przepisów, których naruszenie nie zostało wskazane jako podstawa kasacji, ani przepisu, który był przedmiotem wykładni Sądu Najwyższego, ustalonej w tej sprawie w wyroku przekazującym sprawę do ponownego rozpoznania.

Przewodniczący SSN Józef Iwulski.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 4 września 2002 r. sprawy z powództwa Krystyny P. przeciwko Szkole Podstawowej w G. o uznanie za bezskuteczne oświadczenia woli o przeniesieniu w stan nieczynny i dopuszczenie do pracy, na skutek kasacji powódki od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie z dnia 28 czerwca 2001 r. [...]

o d m ó w i ł przyjęcia kasacji do rozpoznania.

U z a s a d n i e n i e

Wyrokiem z dnia 28 czerwca 2001 r. [...] Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie zmienił wyrok Sądu Rejonowego-Sądu Pracy w Ropczycach z dnia 26 sierpnia 1999 r. [...], w ten sposób, że oddalił powództwo Krystyny P. przeciwko Szkole Podstawowej w G. o uznanie przeniesienia w stan nieczynny za bezskuteczne.

Wyrok ten kasacją zaskarżyła powódka. Jako okoliczności uzasadniające rozpoznanie kasacji powódka wskazała „potrzebę wykładni art. 20 ust. 3 Karty Nauczyciela zwłaszcza z powodu oczywistego charakteru naruszenia tego przepisu, a nadto istnienie w sprawie zagadnienia prawnego związanego z zarzutem naruszenia art. 217 § 1 i 2 k.p.c. i 224 § 1 k.p.c. w szczególności zakresu badania przez Sąd istnienia okoliczności uzasadniających przeniesienie powódki w stan nieczynny; dodatkowo rozpoznanie kasacji uzasadnione jest poważnym naruszeniem innych przepisów

postępowania zwłaszcza jeżeli chodzi o zakres postępowania dowodowego i ocenę dowodów, co doprowadziło do niedostatecznego wyjaśnienia zasadniczych kwestii w sprawie”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 393 k.p.c. (w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 24 maja 2000 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego, ustawy o zastawie rejestrowym i rejestrze zastawów, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, Dz.U. Nr 48, poz. 554), jeżeli zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty nie narusza prawa ani nie zachodzi nieważność postępowania (§ 2), Sąd Najwyższy może odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania, gdy w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a ponadto gdy kasacja jest oczywiście bezzasadna (§ 1).

Nie jest okolicznością uzasadniającą rozpoznanie kasacji „poważne naruszenie innych przepisów postępowania”. Przepisy te nie zostały wskazane, co dotyczy nie tylko przedstawienia okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji, ale także podstaw kasacji i ich uzasadnienia. Nie może stanowić okoliczności uzasadniającej rozpoznanie kasacji zarzut naruszenia przepisu, który nie jest podstawą kasacji. Zgodnie bowiem z art. 393¹¹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje kasację w granicach zaskarżenia oraz jej podstaw. Niemożliwe jest więc przyjęcie kasacji do rozpoznania ze względu na okoliczności (naruszenie przepisów), które wykraczają poza podstawy kasacji, a więc nie mogą być uwzględnione przy jej rozpoznaniu. Powódka powołuje się na potrzebę wykładni wskazanych przepisów prawa (choć używa też sformułowań nawiązujących do występowania istotnego zagadnienia prawnego oraz oczywistego naruszenia prawa przez zaskarżone orzeczenie). Potrzeba taka nie występuje, gdyż przepisy art. 217 i 224 k.p.c. w ogóle nie dotyczą „zakresu badania istnienia okoliczności uzasadniających przeniesienie powódki w stan nieczynny” (pomijając już, że są to przepisy dotyczące postępowania przed sądem pierwszej instancji, a zaskarżony jest wyrok sądu drugiej instancji). Przepis art. 217 k.p.c. stanowi, że strona może do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody oraz określa przesłanki pominięcia środków dowodowych. Jego regulacja w

ogóle nie dotyczy kwestii jakie okoliczności i dowody są istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Sąd pierwszej instancji nie pominął żadnych wniosków dowodowych powódki, a przed zamknięciem rozprawy powódka oświadczyła, że żadnych wniosków nie zgłasza. Przepis art. 224 § 1 k.p.c. stanowi natomiast, że przewodniczący zamyka rozprawę, gdy sąd uzna sprawę za dostatecznie wyjaśnioną (takie stwierdzenie nastąpiło przed zamknięciem rozprawy przed sądem pierwszej instancji), a więc także nie dotyczy zakresu okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Nie występuje też potrzeba wykładni art. 20 ust. 3 Karty Nauczyciela. Sąd drugiej instancji rozpoznawał sprawę ponownie po uchyleniu przez Sąd Najwyższy (wyrok z dnia 23 stycznia 2001 r., I PKN 201/00) poprzednio wydanego w tej sprawie wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 2 grudnia 1999 r. [...]. W uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania została dokonana wykładnia tego przepisu, która zgodnie z art. 393¹⁷ k.p.c. wiązała Sąd drugiej instancji. Nadto według tego przepisu nie można oprzeć kasacji od orzeczenia wydanego po ponownym rozpoznaniu sprawy na podstawach sprzecznych z wykładnią ustaloną w tej sprawie przez Sąd Najwyższy. Inaczej mówiąc, w tej sprawie nie można dokonać innej wykładni niż ustalona w wyroku przekazującym sprawę do ponownego rozpoznania, a więc nie występuje też potrzeba takiej wykładni jako okoliczność uzasadniająca rozpoznanie kasacji.

Sąd Najwyższy ocenił, że w sprawie nie zachodzą okoliczności wymienione w art. 393 § 2 k.p.c., zwłaszcza wskazane przez skarżącą. Po rozważeniu przesłanek określonych w art. 393 § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy uznał za uzasadnioną odmowę przyjęcia kasacji do rozpoznania, o czym orzekł na podstawie tych przepisów w związku z art. 393⁷ § 1 k.p.c.

=====